

02

*Memòria descriptiva i
justificativa*

Oficines centrals del Green Building Council Mediterrània

Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de València
Màster universitari en arquitectura - Curs 2018/2019

Alumne

Adrian Soriano Valera

Tutoritzat per

Enrique Fernández-Vivancos González

Ricardo Manuel Meri de la Maza

Co-tutor *Guillermo González Pérez*

València, Setembre de 2019

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

ESCOLA TÈCNICA
SUPERIOR
D'ARQUITECTURA

Img 1. 17 de Juliol de 2017, El Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament i l'Oficina de Suport a la Consolidació de la Pau co-organitzaren un esdeveniment per al Fòrum polític de les Nacions Unides en Desenvolupament Sostenible.

AA.DD. 2019. "Sustainable Development And Sustaining Peace: Two Sides Of The Same Coin". [En línia] Disponible a: <https://www.undp.org/content/undp/en/home/blog/2017/7/20/Sustainable-development-and-sustaining-peace-Two-sides-of-the-same-coin.html> [Accedit 17 Juny de 2019]

"Si apostamos por una sociedad democrática, equitativa, transparente, solidaria, que apuesta por la sostenibilidad y el futuro, nuestros edificios pueden y deben reflejar esos valores. Los edificios públicos, sobre todo cuando son de pública concurrencia, tienen el poder de transmitir un mensaje potente sobre cómo dibujamos nuestro futuro"

Dolores Huerta, secretaria tècnica del GBCe

Els índexs de desenvolupament humà han avançat considerablement al llarg dels darrers segles, aconseguint cotes mai abans vistes. Segons el Banc Mundial, en els últims 25 anys més de 1000 milions de persones han aconseguit eixir de la pobresa extrema, convertint la taxa actual de pobresa en la més baixa mai registrada. Les taxes d'alfabetització tampoc havien estat tan altes com a dia d'avui, així com l'accés als medicaments, l'aigua corrent i la xarxa elèctrica.

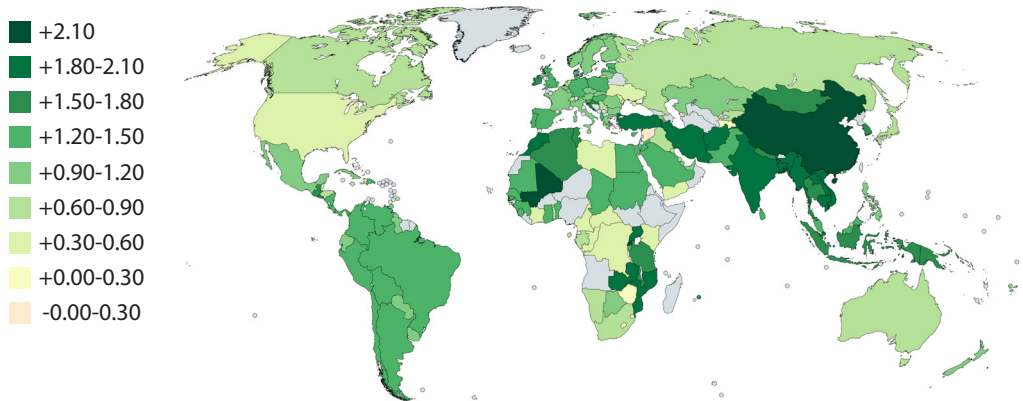
No obstant això, i seguint la tendència iniciada amb la primera revolució industrial, aquest desenvolupament econòmic i social ha incrementat gairebé exponencialment el consum de recursos naturals, així com el nivell d'emissions de gasos d'efecte hivernacle. Si no es prenen mesures, cal esperar una involució de les generacions posteriors a causa de la previsible escassetat de recursos naturals en un futur no molt llunyà, també una alteració irreversible, ja iniciada, del nostre hàbitat natural, que és la terra.

Això provocaria que els avanços produïts per la humanitat al llarg dels segles XIX, XX i XXI hagueren sigut un miratge, tornant a la casella d'eixida, només que habitant un planeta molt més hostil.

Los índices de desarrollo humano han avanzado considerablemente a lo largo de los últimos siglos, alcanzando cotas nunca antes vistas. Según el Banco Mundial, en los últimos 25 años más de 1000 millones de personas han logrado salir de la pobreza extrema, convirtiendo la tasa actual de pobreza en la más baja jamás registrada. Las tasas de alfabetización tampoco habían estado tan altas como a día de hoy, así como el acceso a los medicamentos, el agua corriente y la red eléctrica.

No obstante, y siguiendo la tendencia iniciada con la primera revolución industrial, este desarrollo económico y social ha incrementado casi exponencialmente el consumo de recursos naturales, así como el nivel de emisiones de gases de efecto invernadero. Si no se toman medidas, cabe esperar una involución de las generaciones posteriores debido a la previsible escasez de recursos naturales en un futuro no muy lejano, también una alteración irreversible, ya iniciada, de nuestro hábitat natural, que es la tierra.

Esto provocaría que los avances producidos por la humanidad a lo largo de los siglos XIX, XX y XXI hubieran sido un espejismo, volviendo a la casilla de salida, solo que habitando un planeta mucho más hostil.

Img 2. *Canvis en l'índex de desenvolupament humà entre 1990 i 2016*

United Nations. Human Development Report 2016. Washington DC, USA: Communications Development Incorporated, 2016.

De esta manera se introduce el concepto de desarrollo sostenible, que consiste en el desarrollo de las generaciones actuales sin comprometer el desarrollo de las siguientes generaciones. Llevar a la práctica este ambicioso planteamiento sólo es posible si se persigue a nivel mundial, siendo la ONU la entidad que a día de hoy más ha concretado los pasos a seguir a través de sus 17 Objetivos de Desarrollo Sostenible, los ODS son 17 metas concretas que los gobiernos de los 193 países miembros se comprometen a alcanzar para el año 2030.

De nada sirven la voluntad y el compromiso si estos objetivos no se materializan, llegar a cumplir los Objetivos de Desarrollo Sostenible está en manos de todos los habitantes del planeta. Inconscientemente o no, muchos actos de nuestra vida diaria no contribuyen a avanzar en esa dirección. Nuestra labor personal debería ser tomar siempre la decisión más adecuada para conseguir este fin. No obstante, en la mayoría de ocasiones el proceso de elección es complicado y poco intuitivo, requiriendo grandes cantidades de información para poder valorar las consecuencias reales de nuestros actos.

D'aquesta manera s'introdueix el concepte de desenvolupament sostenible, que consisteix en el desenvolupament de les generacions actuals sense comprometre el desenvolupament de les següents generacions. Portar a la pràctica aquest ambientació plantejament només és possible si es persegueix a nivell mundial, sent l'ONU l'entitat que a dia d'avui més ha concretat els passos a seguir a través dels seus 17 Objectius de Desenvolupament Sostenible, els ODS són 17 metes concretes que els governs dels 193 països membres es comprometen a aconseguir per a l'any 2030.

De res serveixen la voluntat i el compromís si aquests objectius no es materialitzen, arribar a complir els Objectius de Desenvolupament Sostenible està en mans de tots els habitants del planeta. Inconscientment o no, molts actes de la nostra vida diària no contribueixen a aconseguir el desenvolupament sostenible. La nostra tasca personal hauria de ser prendre sempre la decisió més adequada per aconseguir aquest fi. No obstant això, en la majoria d'ocasions el procés d'elecció és complicat i poc intuïtiu, requerint grans quantitats d'informació per poder valorar les conseqüències reals dels nostres actes.

Durant les fases de disseny, construcció i manteniment d'un edifici, un espai urbà, o un entorn, aquestes decisions també existeixen i, a més i més, poden arribar a tenir un impacte molt rellevant a causa de la seua escala i durada en el temps. Dins d'aquest procés es pot fer una distinció entre les determinacions d'aspecte humanístic, destinades a generar benestar als usuaris a través d'un bon disseny espacial, i l'aspecte tecnològic o constructiu, sent aquesta segona la més vinculada al canvi

Durante las fases de diseño, construcción y mantenimiento de un edificio, un espacio urbano, o un entorno, estas decisiones también existen y además pueden llegar a tener un impacto muy relevante debido a su escala y duración en el tiempo. Dentro de este proceso se puede hacer una distinción entre las determinaciones de aspecto humanístico, destinadas generar bienestar en los usuarios a través de un buen diseño espacial, y el aspecto tecnológico o constructivo, siendo esta segunda la más vinculada al cambio climático y la alteración de los ecosistemas. Aquí entran en juego organizaciones como el World Green Building Council y sus subdivisiones nacionales, los cuales centran parte de su labor en proporcionar herramientas capaces de poder orientar al proyectista, así como certificar que las soluciones adoptadas efectivamente contribuyen hacia un mundo más sostenible.

El objeto del presente ejercicio académico es construir la sede central del Green Building Council mediterráneo. Como la sede de cualquier entidad, ya sea empresa, or-

climàtic i l'alteració dels ecosistemes. En aquest camp entren en joc organitzacions com el World Green Building Council i les seues subdivisions nacionals, els quals centren part de la tasca a proporcionar eines capaces de poder orientar al projectista, així com certificar que les solucions adoptades efectivament contribueixen cap a un món més sostenible.

L'objecte del present exercici acadèmic és construir la seu central del Green Building Council mediterrània. Com la seu de qualsevol entitat, ja siga empresa, organització sense ànim de lucre o institució pública, és un element molt important en la imatge corporativa. Aquest edifici és la cara visible sobre l'espai físic, i ha de transmetre els valors propis de l'organisme. Per tant, s'entén que la seu del Green Building Council ha de ser un edifici exemplar en el compromís d'arribar a una societat sostenible, perseguint des del primer moment l'eficiència energètica, un ús i elecció responsables dels materials de construcció i, sobretot, el benestar i el confort dels seus usuaris.

El programa requerit es pot dividir en dos grans blocs; per una banda, els espais dedicats a la divulgació, on es necessiten espais per a exposicions, una sala de conferències i aules; i d'altra, es demanen espais de treball i administració per a la pròpia organització, així com un viver d'empreses. La dualitat programàtica és una de les característiques que determinarà l'organització de l'edifici, quedant ben diferenciades una de l'altra des del primer moment d'ideació.

ganización sin ánimo de lucro o institución pública, es un elemento muy importante en la imagen corporativa. Este edificio es la cara visible sobre el espacio físico, y debe transmitir los valores propios del organismo. Por lo tanto, se entiende que la sede del Green Building Council debe ser un edificio ejemplar en el compromiso de alcanzar un modelo de desarrollo sostenible, persiguiendo desde el primer momento la eficiencia energética, un uso y elección responsables de los materiales de construcción y, sobretodo, el bienestar y el confort de sus usuarios.

El programa requerido se puede dividir en dos grandes bloques; por un lado, los espacios dedicados a la divulgación, donde se necesitan espacios para exposiciones, una sala de conferencias y aulas; y por otro, se piden espacios de trabajo y administración para la propia organización, así como un vivero de empresas. La dualidad programática es una de las características que determinará la organización del edificio, quedando bien diferenciadas una de la otra desde el primer momento de ideación.

Img 3. Frank Lloyd Wright. Johnson Wax Headquarters

Wright, Frank Lloyd. 2009. Frank Lloyd Wright : los edificios. Madrid: La Esfera de los Libros.

Img 4. Foster + Partners. Apple Park

Lynch, Patrick. 2019. "Apple Announces Plans To Construct Second U.S. Headquarters". Archdaily. <https://www.archdaily.com/887249/apple-announces-plans-to-construct-second-us-headquarters>.

Img 5. *Explanada de l'entrada al port des de l'Escala Reial.*
21 de juny de 1957. Arxiu de José Huguet.

Martínez, A. (2019). La Valencia desaparecida. [online] Valenciadesaparecida.blogspot.com. Disponible a: <http://valenciadesaparecida.blogspot.com/> [Accedit 17 Jun. 2019].

El lloc

L'emplaçament triat per a la seu del futur Green Building Council Mediterrània és un solar adjacent a la dàrsena interior del port de València, en el límit de la densa trama urbana del barri del Grau. Aquest punt de la ciutat té la particularitat de situar-se en la cruïlla de tres eixos estructurals de la malla urbana de València;

Pel sud es troba l'inici del carrer Joan Verdeguer, la gènesi d'aquesta traça urbana està en un carrer d'accés a unes naus industrials. El carrer és paral·lel a una antiga línia de tren, aquesta línia de ferrocarril de via estreta partia de l'encara existent, però ja no operativa estació del Grau. Aquesta línia comunicava amb la platja de vies de l'estació del Nord abans de ser desmantellada.

Pel nord, separada després d'una prima línia d'edificis, es troba al final de l'Avinguda del Port. És una de les alineacions planificades més antigues de la ciutat, a partir d'ella s'ha construït pràcticament tota la trama urbana del sector més oriental de la ciutat. Aquest important eix connecta la dàrsena interior del port amb el passeig de l'Albereda.

El emplazamiento elegido para la sede del futuro Green Building Council Mediterráneo es un solar adyacente a la dársena interior del puerto de Valencia, en el límite de la densa trama urbana del barrio del Grau. Este punto de la ciudad tiene la particularidad de ubicarse en el cruce de tres ejes estructurales de la malla urbana de Valencia;

Por el sur se encuentra el inicio de la calle Joan Verdeguer, la génesis de esta traza urbana está en una calle de acceso a unas naves industriales. La calle es paralela a una antigua línea de tren, esta línea de ferrocarril de vía estrecha partía de la todavía existente, pero ya no operativa estación del Grau. Esta línea comunicaba con la playa de vías de la estación del Norte antes de ser desmantelada.

Por el norte, separada tras una delgada línea de edificios, se encuentra el final de la Avenida del Puerto. Es una de las alineaciones planificadas más antiguas de la ciudad, a partir de ella se ha construido prácticamente toda la trama urbana del sector más oriental de la ciudad. Este importante eje conecta la dársena interior del puerto con el paseo de la Alameda.

Img 6. Fragment del plànol de la ciutat de València en ser atacada pel mariscal Moncey en 1808. (Anònim)

Llopis, Amando, and Luis Perdigón Fernández. 2012. Cartografía Histórica De La Ciudad De Valencia (1608-1944). [Valencia]: Editorial Universitat Politècnica de València.

La tercera traça que afecta el nostre lloc és la línia marcada per l'antic límit de la dàrsena interior, la seua geometria marcava el límit de l'edificabilitat al barri del Grau. Avui en dia, aquesta alineació està parcialment desdibuixada, tan sols sent patent en alguns edificis portuaris i en el traçat de l'Avinguda de l'enginyer Manuel Soto.

El recorregut històric d'aquesta part de la ciutat és llarg, sent el teixit actual una superposició de diferents etapes històriques, aquest fet resulta en una alta heterogeneïtat de tipologies edificatòries, podent concentrar-se en un mateix carrer naus industrials de principis del s. XX al costat de blocs d'habitatge dels anys 70 i al seu torn convivint amb edificis portuaris de variats períodes i estils.

Es té constància d'activitat portuària des del segle XIV, sent les drassanes l'únic llegat conservat del port primitiu. No va ser fins a finals del segle XVIII quan es va construir la dàrsena interior, que és el moll artificial més antic del port de València. Històricament, aquesta zona se situava fora de la ciutat de València, a uns 3 km i mig d'intramurs. Cap a l'any 1800, al Grau consistia en un grup de magatzems i d'habitatges vinculats a estos. *(Vegeu el plànol)*

La tercera traza que afecta a nuestro lugar es la línea marcada por el antiguo límite de la dársena interior, su geometría marcaba el límite de la edificabilidad en el barrio del Grau. Hoy en día, esta alineación está parcialmente desdibujada, tan sólo siendo patente en algunos edificios portuarios y en el trazado de la Avenida del ingeniero Manuel Soto.

El recorrido histórico de esta parte de la ciudad es largo, siendo el tejido actual una superposición de distintas etapas históricas, este hecho resulta en una alta heterogeneidad de tipologías edificatorias, pudiendo concentrarse en una misma calle naves industriales de principios del s. XX junto a bloques de vivienda de los años 70 y a su vez conviviendo con edificios portuarios de variados periodos y estilos.

Se tiene constancia de actividad portuaria desde el siglo XIV, siendo las atarazanas el único legado conservado del puerto primitivo. No fue hasta finales del siglo XVIII cuando se construyó la dársena interior, que es el muelle artificial más antiguo del puerto de Valencia. Históricamente, esta zona se situaba fuera de la ciudad de Valencia, a unos 3 Km y medio de intramuros. Hacia el año 1800, el Grau consistía en un grupo de almacenes y de viviendas vinculadas a los mismos. *(Ver plano)*

Img 7. Plaça del Mercat Vell cap al carrer J. J. Sister. 1950. Arxiu de José Huguet.

Martínez, A. (2019). La Valencia desaparecida. [online] Valenciadesaparecida.blogspot.com. Disponible a: <http://valenciadesaparecida.blogspot.com/> [Accedit 17 Jun. 2019].

La creació de la connexió en línia recta amb la ciutat intramurs, l'actual Avinguda del Port, va generar un eix sobre el qual es van recolzar magatzems i indústries, ocupant les parcel·les de banda i banda de l'avinguda, de manera homònima, els primers habitatges solien estar vinculades a les indústries.

En els posteriors anys, entrant ja al segle XX, la malla urbana va seguir expandint-se a sud i nord fins al punt en què es va arribar a crear un continu urbà amb la resta de la ciutat, la qual ja havia desenvolupat els seus eixamples. Va ser en aquesta època quan es va iniciar una lenta transició funcional, on els edificis industrials anaven sent substituïts per blocs d'habitatge.

Durant la Guerra Civil Espanyola, la importància estratègica del port, i el fet que s'emmagatzemés material de guerra en els tinglats van convertir la zona en objectiu de reiterats bombardejos, que van deteriorar seriosament la majoria d'edificis. Això, seguit de les operacions de sanejament dels anys posteriors va generar una sèrie de buits, alguns romanent fins a dia d'avui, com és el cas de la parcel·la sobre la qual se situa el projecte. Edificis com Casa Calabuig, el número 5 del Carrer Joan Josep Sister, o la Torre del Rellotge són supervivents d'aquell període.

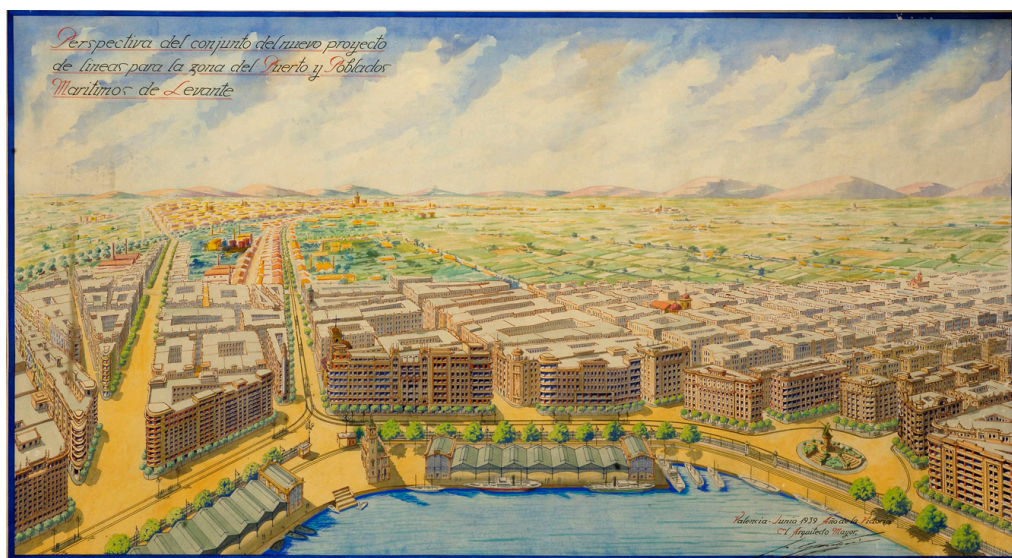
La creación de la conexión en línea recta con la ciudad intramuros, la actual Avenida del Puerto, generó un eje sobre el cual se apoyaron almacenes e industrias, ocupando las parcelas de ambos lados de la avenida, de manera homónima, las primeras viviendas solían estar vinculadas a las industrias.

En los posteriores años, entrando ya en el siglo XX, la malla urbana siguió expandiéndose a sur y norte hasta el punto en el que se llegó a crear un continuo urbano con el resto de la ciudad, que ya había desarrollado sus ensanches. Fue en esta época cuando se inició una lenta transición funcional, donde los edificios industriales iban siendo sustituidos por bloques de vivienda.

Durante la Guerra Civil Española, la importancia estratégica del puerto, y el hecho de que se almacenara material de guerra en los tinglados convirtieron la zona en objetivo de reiterados bombardeos, que deterioraron seriamente la mayoría de edificios. Esto, seguido de las operaciones de saneamiento de los años posteriores generó una serie de vacíos, algunos permaneciendo hasta día de hoy, como es el caso de la parcela sobre la que se ubica el proyecto. Edificios como Casa Calabuig, el número 5 de la Calle Joan Josep Sister, o la Torre del Reloj son supervivientes de aquel periodo.

Llopis, Amando, and Luis Perdigón Fernández. 2012. *Cartografía Histórica De La Ciudad De Valencia (1608-1944)*. [Valencia]: Editorial Universitat Politècnica de València.

Img 9. Vista del projecte de reconstrucció dels poblats marítims. 1939. Francisco J. Goerlich

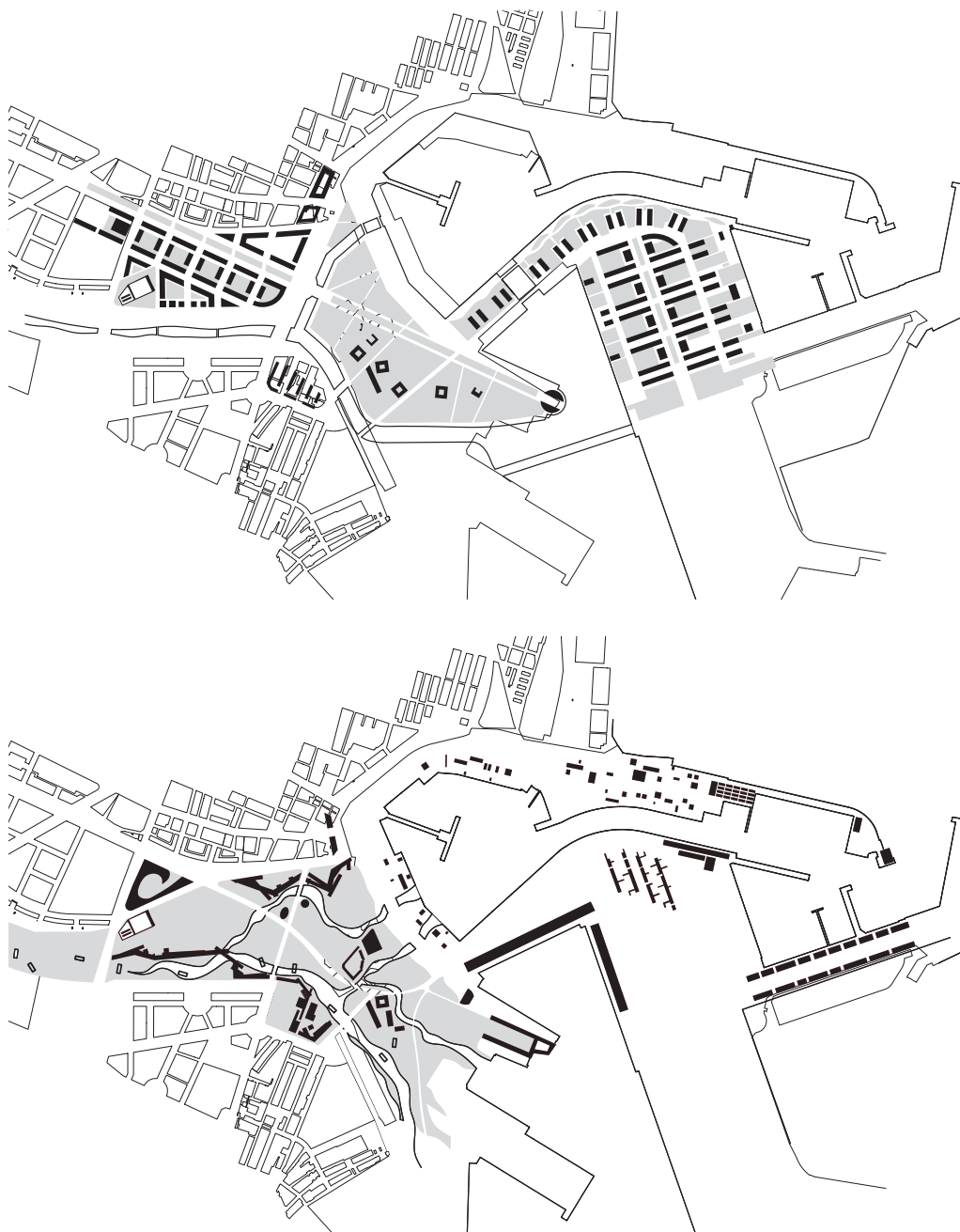
Llopis, Tito, i David Sánchez. 2019. "Figura Y Trayectoria Del Arquitecto Y Urbanista Javier Goerlich Lleó". Exhibició, València, 2019.

Immediatament després de la guerra, l'arquitecte major de València, Francisco Javier Goerlich Lleó va dissenyar un pla per a la reconstrucció de la zona (*Vegeu imatge*), pla en què es va concebre un dens front marítim per a la ciutat de València. Malgrat ser un pla mai realitzat, aquest va tenir influència en ordenacions posteriors si executades.

A la fi del segle XX la dàrsena interior va cessar de la seua activitat portuària industrial, i uns anys més tard, de passatgers. Així es va obrir la porta a una conversió cap a un port esportiu. Els llocs anteriorment destinats a les operacions logístiques del port van ser cedits a la ciutat, permetent-se l'accés al públic general. Ja al segle XXI, aquesta part de la ciutat va acollir la America's Cup de 2007, esdeveniment que va provocar una profunda remodelació urbanística, apareixent una nova infraestructura verda i nous edificis, com el Veles e Vents. Les noves construccions en el seu dia van servir com a seus dels equips de vela i avui serveixen de suport per als usos terciaris que es pretenen consolidar. Malgrat el seu impacte positiu, les operacions d'intervenció sobre l'espai públic es van limitar als extrems nord i sud de la dàrsena, quedant les zones més properes als barris marítims sense resoldre fins avui dia.

Inmediatamente después de la guerra, el arquitecto mayor de Valencia, Francisco Javier Goerlich Lleó diseñó un plan para la reconstrucción de la zona (*Ver imagen*), plan en el que se concibió un denso frente marítimo para la ciudad de Valencia. Pese a ser un plan nunca realizado, éste tuvo influencia en ordenaciones posteriores sí ejecutadas.

A finales del siglo XX la dársena interior cesó de su actividad portuaria industrial, y un poco más tarde, de pasajeros. Así se abrió la puerta a una conversión hacia un puerto deportivo. Los lugares anteriormente destinados a las operaciones logísticas del puerto fueron cedidos a la ciudad, permitiéndose el acceso al público general. Ya en el siglo XXI, esta parte de la ciudad acogió la America's cup de 2007, evento que provocó una profunda remodelación urbanística, apareciendo una nueva infraestructura verde y nuevos edificios, como el Veles e Vents. Las nuevas construcciones en su día sirvieron como sedes de los equipos de vela y hoy sirven de soporte para los usos terciarios que se pretenden consolidar. Pese a su impacto positivo, las operaciones de intervención sobre el espacio público se limitaron a los extremos norte y sur de la dársena, quedando las zonas más cercanas a los barrios marítimos sin resolver hasta hoy en día.

Img 10. Redibuix de les propostes de GMP (dalt) i Jean Nouvel (baix)

Pròpia

Cap al sud, en l'àmbit de l'antiga desembocadura del riu Túria, també es va buscar una reconversió funcional; ací es van demolir la major part de les indústries vinculades amb el port, i les romanents van canviar d'ús. No obstant això, la zona roman buida i en desús des de principis del mil·lenni. L'any 2007, es va convocar a un concurs per a l'ordenació urbana de l'amfiteïró del que van sorgir dos guanyadors, l'enginyeria alemanya GMP, i l'estudi de l'arquitecte francès Jean Nouvel.

L'ordenació més recent és un refós d'ambdues propostes, el qual després de revisions posteriors s'ha convertit en el destí que té la ciutat per a aquest àmbit, no obstant això, el disseny de l'entorn del GBC Mediterrània està basat en la proposta de l'enginyeria alemanya GMP.

Hacia el sur, en el ámbito de la antigua desembocadura del río Túria, también se buscó una reconversión funcional; aquí se demolieron la mayor parte de las industrias vinculadas con el puerto, y las remanentes cambiaron de uso. No obstante, la zona permanece vacía y en desuso desde principios del milenio. En el año 2007, se convocó un concurso para la ordenación urbanística del ámbito del cual surgieron dos ganadores, la ingeniería Alemana GMP, y estudio del arquitecto francés Jean Nouvel.

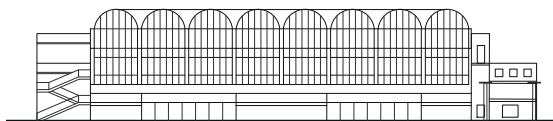
La ordenación más reciente es un refundido de ambas propuestas, que, tras posteriores revisiones, se ha convertido en el destino que la ciudad tiene previsto para este ámbito, no obstante, el diseño del entorno del GBC Mediterráneo está basado en la propuesta de la ingeniería alemana GMP.

Oficines centrals del green building mediterrània

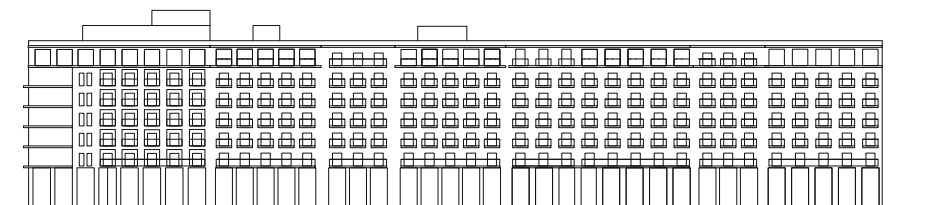
02. Memòria descriptiva i justificativa

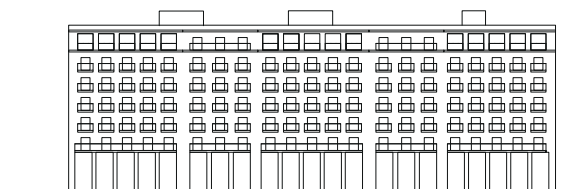
Torre del rellotge

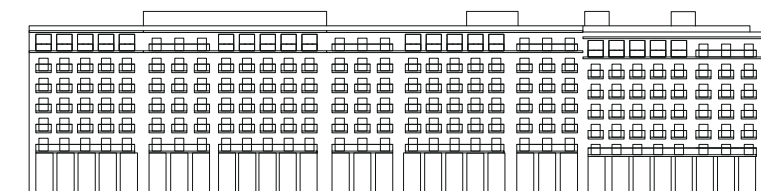
Antiga terminal de Ferrys

Josep Joan Dómine 3-7

Josep Joan Dómine 9-12

Josep Joan Dómine 14-20

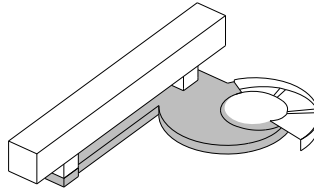

Tinglat nº 2

Img 11. Redibuix dels edificis més propers del front portuari

Pròpia

L'edifici

El projecte pretén contribuir a la consolidació del front marítim de la ciutat cap al mar, presentant una continuïtat d'escala i volumetria amb les façanes de l'Avinguda de l'enginyer Manuel Soto i els futurs edificis, assumint l'ordenació de l'estudi GMP. També busca ser una peça d'unió entre la densa trama del barri del Grau i el port.

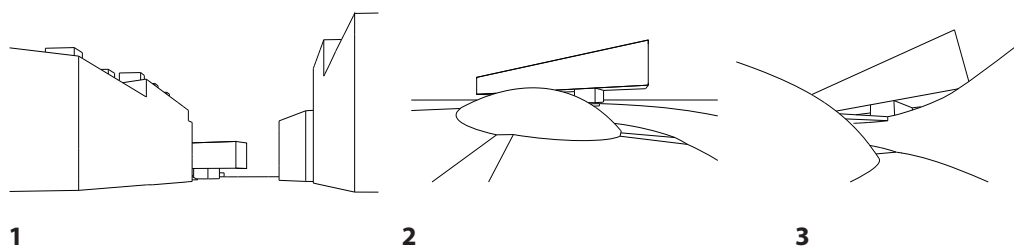
De la combinació d'ambdues intencions sorgeix la idea d'un edifici pont. Aquest se situa sobre el límit entre la ciutat i la dàrsena, reforçant aquesta percepció des de les vistes llargues. Davant de la façana oest, sorgeix una plaça de 100x60 metres que serveix com a espai de transició entre la densa trama del barri i l'amplitud dels espais portuaris, aquesta plaça és entesa com a pròpia del barri, i està estretament vinculada amb els espais de la dàrsena a través del pas lliure per sota de l'edifici.

El proyecto pretende contribuir a la consolidación del frente marítimo de la ciudad hacia el mar, presentando una continuidad de escala y volumetría con las fachadas de la Avenida del ingeniero Manuel Soto y los futuros edificios, asumiendo la ordenación del estudio GMP. También busca ser una pieza de unión entre la densa trama del barrio del Grau y el puerto.

De la combinación de ambas intenciones surge la idea de un edificio puente. Este se sitúa sobre el límite entre la ciudad y la dársena, reforzando esta percepción desde las vistas largas. Ante la fachada oeste, surge una plaza de 100x60 metros que sirve como espacio de transición entre la densa trama del barrio y la amplitud de los espacios portuarios, esta plaza es entendida como propia del barrio, y está estrechamente vinculada con los espacios de la dársena a través del paso libre por debajo del edificio.

Un cop arribats a aquest punt cal plantejar-se la següent pregunta; com s'accedeix a un edifici pont? La manera en què s'entén que Green Building Council s'ha de relacionar amb la societat ha proporcionat la resposta; aquesta institució té una vocació divulgadora i es necessita un mecanisme capaç de convidar a les persones a endinsar-se en les seues entranyes, en definitiva, necessita un accés capaç d'atreure al públic en general.

Al seu pas per la plaça, el transeünt descobreix la presència d'una xicoteta cúpula. A poc a poc el sòl va descendint al voltant de la mateixa, formant un embut que desemboca al vestíbul principal de l'edifici, situat un nivell per sota de la plaça. Una volta dins de l'edifici, l'element esfèric segueix present, dominant l'organització del vestíbul. Si se segueix caminant al voltant de l'enigmàtica cúpula, després d'una volta completa, l'espai es doblega cap a l'interior de la mateixa.

Img 12. Seqüència d'apropament a l'edifici

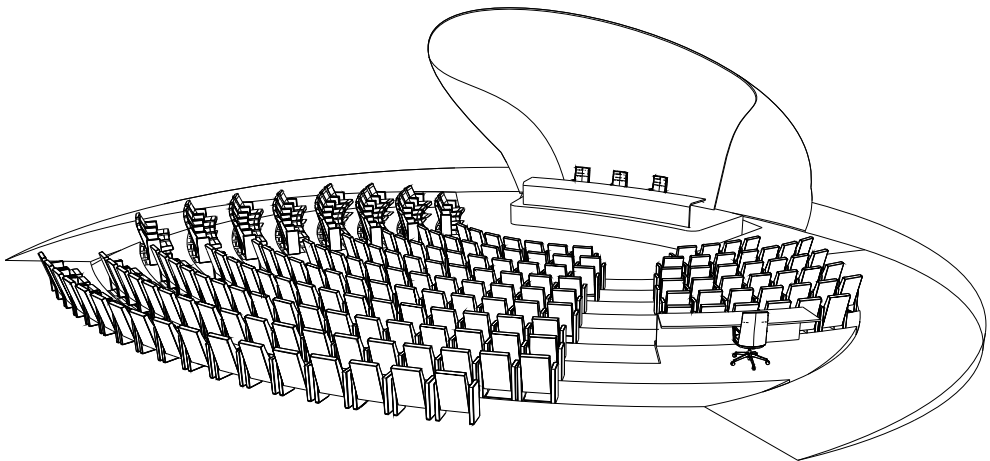
Pròpia

Una vez llegados a este punto hay que plantearse la siguiente pregunta; ¿Cómo se accede a un edificio puente? La manera en que se entiende que Green Building Council debe relacionarse con la sociedad proporciona la respuesta; esta institución tiene una vocación divulgadora y se necesita un mecanismo capaz de invitar a las personas a adentrarse en sus entrañas, en definitiva, necesita un acceso capaz de atraer al público en general.

A su paso por la plaza, el transeúnte descubre la presencia de una pequeña cúpula. Poco a poco el suelo va descendiendo alrededor de la misma, formando un embudo que desemboca en el vestíbulo principal del edificio, situado un nivel por debajo de la plaza. Una vez dentro del edificio, el elemento esférico sigue presente, dominando la organización del vestíbulo. Si se sigue caminando alrededor de la enigmática cúpula, después de una vuelta completa, el espacio se dobla hacia el interior de la misma.

L'edifici queda dividit funcionalment i geomètrica en dos; una part aèria, elevada sobre la plaça, i una altra soterrada per sota de la plaça. En la part soterrada s'alberguen aquelles funcions de caràcter més públic mentre que la part aèria es dedica a les funcions més privades.

L'enigmàtica i icònica cúpula geodèsica conté la sala de conferències, la geometria circular és especialment útil per a una sala d'aquestes funcions, ja que es millora considerablement l'angle de visió de tots els seients. Les condicions acústiques també resulten afavorides pel disseny geomètric, una petxina esfèrica situada per darrere dels conferenciant distribuïx el so eficaçment per tota la sala a més de marcar una necessària direccionalitat.

Img 13. Sala de conferències

Pròpia

El edificio queda dividido funcional y geométricamente en dos; una parte aérea, elevada sobre la plaza, y otra enterrada por debajo de la plaza. En la parte enterrada se albergan aquellas funciones de carácter más público, propias de un centro cívico, mientras que la parte aérea se dedica a las funciones más privadas.

La enigmática e icónica cúpula geodésica contiene la sala de conferencias, la geometría circular es especialmente útil para una sala de estas funciones, ya que se mejora considerablemente el ángulo de visión de todos los asientos. Las condiciones acústicas también resultan favorecidas por el diseño geométrico, una concha esférica situada por detrás de los conferenciantes distribuye el sonido se eficazmente por toda la sala además de marcar una necesaria direccionalidad.

La resta de l'espai d'accés al públic en soterrani és el vestíbul, és una sala molt versàtil i independent de la resta de l'edifici, permetent usos expositius i altres activitats que no han d'estar necessàriament vinculades amb la tasca del GBC. El soterrani també compta amb un aparcament de bicicletes i patinets elèctrics, així com tots els locals tècnics i d'emmagatzematge de l'edifici.

Si es pren l'escala situada en un extrem, l'usuari ascendirà a la planta baixa tenint la sensació de tornar a eixir a la plaça, s'hauran de pujar dos nivells per arribar a la part aèria del projecte, el pont. El nivell de planta primera és un nivell compartimentat, de sostres baixos, ací s'ubiquen els tallers, les aules i les sales de reunions. Les sales d'aquestes últimes dúes funcions són intercanviables entre si, estant compartimentades en mòduls de 6 per 6,70 metres a través d'envans mòbils, podent unir tantes unitats com siga necessari. Els lavabos i la cuina també comparteixen el mateix mòdul i serveixen a la pròpia planta primera així com a la planta segona.

En oposició a la compartimentació, el nivell segon és una única nau de 86 per 10 metres; flexible, diàfana, amb vistes llargues sobre el port i inundada per la llum. Tot-hom comparteix aquest únic espai de treball, situant-se ací tots els tipus d'oficines, des de direcció fins a part dels espais viver d'empresa. L'orientació de les façanes llargues perpendiculars als vents dominants, i l'escassa distància entre elles afavo-

El resto del espacio de acceso público en sótano es el vestíbulo, es una sala muy versátil e independiente del resto del edificio, permitiendo usos expositivos y otras actividades que no tienen que estar necesariamente vinculadas con la tarea del GBC. El sótano también cuenta con un aparcamiento de bicicletas y patinetes eléctricos, así como todos los locales técnicos y de almacenamiento del edificio.

Si se toma la escalera situada en un extremo, el usuario ascenderá a la planta baja teniendo la sensación de volver a salir a la plaza, se deberán subir dos niveles para llegar a la parte aérea del proyecto, el puente. El nivel de planta primera es un nivel compartimentado, de techos bajos, aquí se ubican los talleres, las aulas y las salas de reuniones. Las salas de estas últimas dos funciones son intercambiables entre sí, estando compartimentadas en módulos de 6 por 6,70 metros a través de tabiques móviles, pudiendo unir tantas unidades como sea necesario. Los aseos y la cocina también comparten el mismo módulo y sirven a la propia planta primera así como en la planta segunda.

En oposición a la compartimentación, el nivel segundo es una única nave de 86 por 10 metros; flexible, diáfana, con vistas largas sobre el puerto e inundada por la luz. Todo el mundo comparte este único espacio de trabajo, situándose aquí todos los tipos de

reixen la ventilació i il·luminació natural. El límit sud de la nau queda rematat per un jardí interior d'espècies autòctones del litoral mediterrani que serveix com a espai de socialització i oci. El disseny de tota la part superior del pont aspira a una estreta connexió amb l'exterior, arribant a transmetre la sensació d'estar a l'aire lliure.

Les façanes del pont, és a dir, la cara més visible de l'edifici a llargues distàncies, estan generades pels elements de protecció solar continus, marcant un ritme vertical tan sols interromput per un tall horitzontal a mitja altura de l'edifici, que divideix visualment la peça en els dos nivells, superior i inferior. Aquest tall indica des de l'exterior la posició del gran espai de treball, a més de permetre les vistes cap a l'exterior. Els elements de protecció solar s'adapten automàticament a les necessitats d'ombra de cada moment i de qualsevol superfície de façana, retorçant sobre si mateixos en major o menor grau. Això genera un curiós efecte visual sobre la percepció, que modifica la seua aparença segons l'angle de visió i el moment del dia més enllà de només optimitzar la protecció solar des del punt de vista energètic.

En contrast amb la intensa direccionalitat marcada per la volumetria de l'edifici, i responent a les múltiples alineacions que afecten al lloc, es dissenya un entorn isòtrop, un mantell continu de formigó que s'estén des de la plaça Ramon Muntaner fins la mateixa vora de la dàrsena, passant per baix de l'edifici-pont. Sobre aquest mantell

oficinas, desde dirección hasta parte de los espacios vivero de empresa. La orientación de las fachadas largas perpendiculares a los vientos dominantes, y la escasa distancia entre ellas favorecen la ventilación e iluminación natural. El límite sur de la nave queda rematado por un jardín interior de especies autóctonas del litoral mediterráneo que sirve como espacio de socialización y ocio. El diseño de toda la parte superior del puente aspira a una estrecha conexión con el exterior, llegando a transmitir la sensación de estar al aire libre.

Las fachadas del puente, es decir, la cara más visible del edificio a largas distancias, están generadas por los elementos de protección solar continuos, marcando un ritmo vertical tan sólo interrumpido por un corte horizontal a media altura del edificio, que divide visualmente la pieza en los dos niveles, superior e inferior. Este corte indica desde el exterior la posición del gran espacio de trabajo, además de permitir las vistas hacia el exterior. Los elementos de protección solar se adaptan automáticamente a las necesidades de sombra de cada momento y de cualquier paño, torsionando sobre sí mismos en mayor o menor grado según la necesidad. Esto genera un curioso efecto visual sobre la percepción, que modifica su apariencia según el ángulo de visión y el momento del día más allá de sólo optimizar la protección solar desde el punto de vista energético.

s'insereixen peces aïllades; circumferències i geometries sense vèrtexs que poden contenir arbres, mobiliari urbà, les instal·lacions esportives i les preexistències del lloc. La mida dels elements és molt variable i depèn essencialment de la funció.

Es generen relacions compositives entre els elements a través de traces en el paviment i línies d'enllumenat. A més, els arbres, *Pinus halepensis* i *Pinus pinea*, arriben a formar grups quan uneixen les copes, creant un joc amb escala pròpia de plens i buits sobre el conjunt. El paviment reforça aquest concepte, i en algunes de les agrupacions, aquest canvia per tractar de reforçar la sensació d'estància. Tant la selecció d'espècies vegetals com la seua disposició reproduïxen el bosc litoral mediterrani tractant d'apropar els boscos litorals de la Devesa, a 7 quilòmetres al sud de la ciutat.

L'ús de tal quantitat de vegetació, sobretot a la banda oest, té efectes molt positius en la reducció de l'efecte d'illa de calor, així com és una protecció addicional front l'excessiva irradiació de les façanes Oest durant els mesos d'estiu.

En contraste con la intensa direccionalidad marcada por la volumetría del edificio, y respondiendo a las múltiples alineaciones que afectan al lugar, se diseña un entorno isótropo, un manto continuo de hormigón que se extiende desde la plaza Ramon Muntaner hasta la misma borde de la dársena, pasando por bajo del edificio-puente. Sobre este manto se insertan piezas aisladas; circunferencias y geometrías sin vértices que pueden contener árboles, mobiliario urbano, las instalaciones deportivas y las preexistencias del lugar. El tamaño de los elementos es muy variable y depende esencialmente de la función.

Se generan relaciones compositivas entre los elementos a través de trazas en el pavimento y líneas de alumbrado. Además, los árboles, *Pinus halepensis* y *Pinus pinea*, llegan a formar grupos cuando unen las copas, creando un juego con escala propia de llenos y vacíos sobre el conjunto. El pavimento refuerza este concepto, y en algunas de las agrupaciones, éste cambia para tratar de reforzar la sensación de estancia. Tanto la selección de especies vegetales como su disposición reproducen el bosque litoral mediterráneo tratando de acercar los bosques litorales de la Devesa, a 7 kilómetros al sur de la ciudad.

El uso de tal cantidad de vegetación, sobre todo en el lado oeste, tiene efectos muy positivos en la reducción del efecto de isla de calor, así como es una protección adicional frente la excesiva irradiación de las fachadas Oeste durante los meses de verano.

En definitiva, d'igual manera que es persegueix superar l'actual model d'edificació en virtut d'un model més sostenible i conscient del seu impacte ambiental, el projecte també aspira a una superació del model d'oficines del segle passat, tractant així de millorar la qualitat de vida dels seus usuaris i lliurant a la ciutat alguna cosa més que un edifici tancat i impenetrable, a més de la seu d'oficines del GBC es va a lliurar un nou espai polivalent on la conscienciació ambiental pugui arribar al màxim nombre de persones.

En definitiva, de igual manera que se persigue superar el actual modelo de edificación en virtud de un modelo más sostenible y consciente de su impacto ambiental, el proyecto también aspira a una superación del modelo de oficinas del siglo XX, tratando así de mejorar la calidad de vida de sus usuarios y entregando a la ciudad algo más que un edificio cerrado e impenetrable, además de la sede del GBC se va a entregar un nuevo espacio polivalente donde la concienciación ambiental pueda llegar al máximo número de personas.